

Nr. 2306/C/2310/III-5/2015

CONCLUZII

formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
în cauza nr. **3158/1/2015/HP/P** a Înaltei Curți de Casație și Justiție, având ca obiect
rezolvarea de principiu a următoarei probleme de drept:

„În temeiul art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de prevederile art. 129 din Constituție, care consacră dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală, atunci când judecata în fond s-a desfășurat în temeiul vechiului Cod de procedură penală, poate instanța de apel să dispună trimiterea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale ori a actului de sesizare a instanței? În același temei poate instanța de apel să dispună excluderea unor probe administrate nelegal în faza de urmărire penală?”

I. Situația premisă care a generat problema de drept supusă dezlegării

În concret, dosarul în care s-a solicitat rezolvarea chestiunii de drept menționate are ca obiect apelurile declarate de procuror și inculpatul R.A. împotriva sentinței penale nr. 158/23.04.2013 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosarul nr. 4892/117/2012, prin care a fost respinsă excepția nulității urmăririi penale ridicată de apărătorul inculpatului R.A., acesta fiind condamnat la pedepsele de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 46 alin. 2 din Legea nr. 161/2003, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. anterior, 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art. 27 alin. 3 din Legea nr. 365/2002 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. anterior,

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

respectiv 1000 lei amendă penală pentru infracțiunea de deținere de droguri de risc fără drept pentru consum propriu, prevăzută de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, urmând ca, după contopirea pedepselor, inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 2 ani și 6 luni închisoare.

Prin aceeași hotărâre au fost achitați inculpații H.A.A. și L.Z pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului, prev. de art. 264 alin. 1 cu aplic. art. 41 alin. (2) C.penal anterior, considerându-se că faptei îi lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii.

*

În fața Curții de Apel Cluj, instanță investită cu soluționarea apelurilor declarate în cauză, **inculpatul apelant R.A., prin apărător ales, a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție** pentru dezlegarea problemei de drept vizând interpretarea dispozițiilor art. 421 alin. (2) lit. b) C.proc.pen., în sensul ”de a se stabili dacă instanța de apel se poate pronunța asupra excepțiilor invocate în temeiul art. 300 alin. (2) raportat la art. 332 alin. (2) C.proc.pen. anterior.”

În susținerea cererii s-a arătat că, “prin motivele de apel s-a solicitat trimiterea cauzei la parchet or, potrivit Noului Cod de procedură penală instanța de apel nu are temei de drept în baza căruia să dispună restituirea cauzei la procuror, astfel cum era prevăzut în legislația anterioară. În aceste condiții **se pune întrebarea dacă instanța va mai putea analiza excepțiile invocate și care va fi soluția în condițiile în care le apreciază întemeiate.** Având în vedere succesiunea de legi în timp și lipsa unei prevederi tranzitorii pentru situații similare celei din prezenta speță, inculpatul este în situația de a fi lipsit de o cale de atac cu privire la soluția pe excepțiile invocate, fapt ce contravine art. 2 par. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care acordă acuzatului dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală.”

Curtea de Apel Cluj, prin încheierea din 03 iunie 2015, pronunțată în dosarul nr. 4892/117/2012, în temeiul art. 475 C.proc.pen. a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, solicitând **pronunțarea unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu problemei de drept referitoare la posibilitatea instanței de apel de a dispune, în raport cu dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția**

Europeană a Drepturilor Omului și de prevederile art. 129 din Constituție, care consacră dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală, trimiterea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale ori a actului de sesizare a instanței, pe de o parte, iar pe de altă parte, la posibilitatea aceleiași instanțe de a dispune excluderea unor probe administrate nelegal în faza de urmărire penală, atunci când judecata în fond s-a desfășurat în temeiul vechiului Cod de procedură penală.

II. Examenul de admisibilitate a sesizării

1. Condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 C.proc. penală

1.1. Condițiile de admisibilitate întrunite

Analizând întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii prin prisma dispozițiilor prevăzute de art. 475 Cod proc. penală, se constată că acestea sunt îndeplinite sub următoarele aspecte:

- Curtea de Apel Cluj este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel);
- asupra acestei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat deja printr-o hotărâre întemeiată pe dispozițiile art. 471 alin. (1) Cod proc. penală sau printr-o hotărâre întemeiată pe dispozițiile art. 475 Cod proc. penală;
- problema de drept supusă dezbaterii nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

1.2. Condiția de admisibilitate privitoare la existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde rezolvarea în fond a cauzei

Verificarea întrunirii acestei condiții de admisibilitate a sesizării impune un examen critic ce vizează mai multe aspecte, având în vedere, pe de o parte, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală, în ceea ce privește admisibilitatea sesizărilor care vizează norme de procedură, iar pe de altă parte raportul dintre normele de drept

intern și cele de drept european invocate în susținerea sesizării, precum și incidența acestora în lămurirea problemei de drept supusă examinării.

Așadar, pentru a fi admisibilă și sub acest aspect, **chestiunea de drept ce necesită lămurire trebuie să existe, adică să aibă atât incidență, cât și influență decisivă în rezolvarea fondului cauzei**, deoarece simpla invocare a unor norme de drept și stabilirea artificială a unei conexiuni cu interesul judiciar al celui care solicită dezlegarea unei presupuse probleme nu face obiectul procedurii prevăzute de art. 475-477 C.proc.penală.

2.1. Admisibilitatea sesizării prin prisma jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală

În jurisprudența creată după intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură penală, instanța supremă a dat două înțelesuri sintagmei ”*soluționarea pe fond a cauzei*” și, implicit, două interpretări noțiunii de ”*chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a acesteia*”:

a. interpretarea restrictivă; potrivit acestei interpretări, expresia ”soluționarea pe fond a cauzei” este echivalentă celei de ”**rezolvarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare**”.

Altfel spus, pot face obiect al sesizării doar norme de drept substanțial, deoarece acestea sunt cele ce definesc raporturile juridice penale. Transpunerea acestei chestiuni (rezolvarea raportului juridic penal) în planul dreptului procesual va corespunde înțelesului de *rezolvare a acțiunii penale*, prin pronunțarea uneia dintre soluțiile prevăzute de art. 396 C.proc.penală, urmată de desesizarea instanței.

În raport de această interpretare, **au fost respinse ca inadmisibile** sesizările ce vizau exclusiv rezolvarea unor cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță, deoarece astfel de cereri nu satisfac exigența cerută de textul art. 475 C.proc.penală (în acest sens, *decizia nr.11 din 2 iunie 2014*¹, privind interpretarea dispozițiilor art. 216 alin. (1) și (2) raportat la art. 242 alin. (10) din

¹ M.Of. nr. 503/07.07.2014

Codul de procedură penală, *decizia nr.17 din 1 septembrie 2014*², vizând interpretarea dispozițiilor art.215 alin. (8) Cod procedură penală, *decizia nr.24 din 6 octombrie 2014*³, privind admisibilitatea căii de atac a contestației, formulată în temeiul art.204 din Codul de procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, conform art.213 din același cod).

b. interpretarea extensivă; potrivit acestei interpretări, ”admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este **condiționată**, *atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual*, de împrejurarea ca **interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei**. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală **să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal**, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului” [*decizia nr. 2/2 februarie 2015*⁴, având ca obiect stabilirea căii de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 C.proc.pen. (revizuirea în cazul hotărârilor CEDO)].

Ca atare, chestiunea de drept supusă interpretării, chiar dacă nu ține nemijlocit de rezolvarea conflictului, în sensul art. 396 C.proc.penală (rezolvarea fondului cauzei din punctul de vedere al soluționării acțiunii penale), satisface cerința admisibilității dacă dezlegarea acestei probleme de drept **are o influență directă asupra modalității de soluționare pe fond a cauzei**, iar de lămurirea sa depinde însăși soluționarea cauzei în materialitatea sa (în același sens, *decizia nr.5/2015*⁵, având ca obiect stabilirea faptului dacă hotărârea pronunțată în soluționarea căii extraordinare de atac prevăzute de art.426 din Codul de procedură penală și împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută de lege o cale de atac poate fi supusă apelului, conform art.432 alin. (4) din Codul de procedură penală).

² M.Of. nr. 691/22.09.2014

³ M.Of. nr. 823/11.11. 2014

⁴ M.Of. nr. 159/06.03. 2015

⁵ M.Of. nr. 248/ 10.04.2015

c. jurisprudența aplicabilă situației concrete care face obiectul sesizării

Interpretarea problemei de drept cu care instanța supremă a fost sesizată tinde să stabilească, pe fondul său, **dacă, în condițiile noilor dispoziții de procedură, instanța de apel are sau nu posibilitatea de a dispune restituirea cauzei la procuror sau de a dispune excluderea unor probe administrate în cursul urmăririi penale**, interpretare ce poate produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei de către instanța de apel (în caz de restituire, instanța se desesizează și, în consecință, nu va mai putea soluționa acțiunea penală și, implicit, raportul juridic penal prin pronunțarea vreuneia dintre soluțiile prevăzute de art. 396 C.proc. penală).

În atare condiții, în situația concretă cu care instanța supremă a fost sesizată este valabilă *interpretarea extensivă* a sintagmei ”chestiune de drept de care depinde soluționarea în fond a cauzei”, astfel încât, **formal, din perspectivă jurisprudențială, sesizarea este admisibilă.**

2.2. Admisibilitatea sesizării prin prisma incidenței în soluționarea cauzei a normelor de drept supuse examinării

Chiar dacă, așa cum am arătat anterior, la nivel teoretic, prin consecințele pe care le poate produce, problema supusă lămuririi este în legătură directă cu soluționarea fondului cauzei, în economia procedurii reglementate de art. 475- art. 477 Cod proc. penală admisibilitatea sesizării este condiționată de **incidența efectivă** a normelor supuse interpretării în soluționarea pe fond a cauzei.

Altfel spus, trebuie demonstrat că prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și prevederile art. 129 din Constituție au aplicabilitate directă la adoptarea unei soluții de restituire a cauzei la procuror/ de excludere de probe de către instanța de apel, în sensul că pot extinde competența instanței de apel în rezolvarea cauzei dincolo de prevederile art. 421 lit. b) C.proc.penală.

Pentru a concluziona sub acest aspect este necesară analiza normelor în discuție și a raportului în care se află cu dispozițiile de drept procesual penal, la rândul-le incidente în soluționarea cauzei, deoarece numai astfel se poate concluziona dacă

există o chestiune de drept care trebuie lămurită în vederea soluționării pe fond a speței dedusă judecătii.

2.2.1. Dispoziții legale incidente

a. Codul de procedură penală din 1968

Art. 332 Restituirea pentru refacerea urmăririi penale

Când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecătii s-a efectuat cercetare penală de un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului, care procedează potrivit art. 268 alin. (1). Cauza nu se restituie atunci când constatarea are loc după începerea dezbaterilor sau când instanța, în urma cercetării judecătorești, schimbă încadrarea juridică a faptei într-o altă infracțiune pentru care cercetarea penală ar fi revenit altui organ de cercetare.

Instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.

(...)

(4) *Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămăte prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.*

(...)

b. Codul de procedură penală - Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală⁶

Art. 3 - Separarea funcțiilor judiciare

(1) În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare:

- a) funcția de urmărire penală;
- b) funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală;
- c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată;
- d) funcția de judecată.

(2) Funcțiile judiciare se exercită din oficiu, în afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel.

⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 255/2013

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

(3) *În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.*

(4) În exercitarea funcției de urmărire penală, procurorul și organele de cercetare penală strâng probele necesare pentru a se constata dacă există sau nu temeiuri de trimitere în judecată.

(5) Asupra actelor și măsurilor din cadrul urmăririi penale, care restrâng drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, dispune judecătorul desemnat cu atribuții în acest sens, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

(6) *Asupra legalității actului de trimitere în judecată și probelor pe care se bazează acesta, precum și asupra legalității soluțiilor de netrimitere în judecată se pronunță judecătorul de cameră preliminară, în condițiile legii.*

(7) Judecata se realizează de către instanță, în complete legal constituite.

Art. 342 - Obiectul procedurii în camera preliminară

Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Art. 346^{*)} - Soluțiile

(1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.

(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară *constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.*

(3) Judecătorul de cameră preliminară *restituie* cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregular întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării exercită funcția de judecată în cauză.

Art. 396 - Rezolvarea acțiunii penale

(1) Instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal.

(2) Condamnarea se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

(3) Renunțarea la aplicarea pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 80 - 82 din Codul penal.

(4) Amânarea aplicării pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 83 - 90 din Codul penal.

(5) Achitarea inculpatului se pronunță în cazul prevăzut la art. 16 alin. (1) lit. a) - d).

(6) Încetarea procesului penal se pronunță în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e) - j).

(7) Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată, ca urmare a continuării procesului, că sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a) - d), instanța de judecată pronunță achitarea.

(8) Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a) - d), instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal.

(9) (...)

(10) (...)

Art. 421 - Soluțiile la judecata în apel

Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții:

1. respinge apelul, menținând hotărârea atacată:

a) dacă apelul este tardiv sau inadmisibil;

b) dacă apelul este nefondat;

2. admite apelul și:

a) desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond;

b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

fost desființată se dispune și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.

Art. 281 - Nulitățile absolute

(1) Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind:

- a) compunerea completului de judecată;
- b) competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;
- c) publicitatea ședinței de judecată;
- d) participarea procurorului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;
- e) prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;
- f) asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie.

(2) Nulitatea absolută se constată din oficiu sau la cerere.

(3) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. a) - d) poate fi invocată în orice stare a procesului.

(4) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) trebuie invocată:

- a) până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare;
- b) în orice stare a procesului, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății;
- c) în orice stare a procesului, indiferent de momentul la care a intervenit încălcarea, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

Art. 282 - Nulitățile relative

(1) Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

(2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate.

(3) Nulitatea relativă se invocă în cursul sau imediat după efectuarea actului ori cel mai târziu în termenele prevăzute la alin. (4).

(4) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) poate fi invocată:

- a) până la închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în această procedură;
- b) până la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției;
- c) până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății.

(5) (...)

c. Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale⁷.

CAPITOLUL II

Dispoziții privind situațiile tranzitorii

ART. 3

Legea nouă se aplică *de la data intrării ei în vigoare* tuturor cauzelor aflate pe rolul organelor judiciare, *cu excepțiile* prevăzute în cuprinsul prezentei legi.

ART. 4

(1) Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.

(2) *Nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile Codului de procedură penală.*

(3) În cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, încălcarea, în cursul urmăririi penale, a dispozițiilor legale privind prezența obligatorie a învinuitului sau a inculpatului ori asistarea obligatorie a acestora de către apărător poate fi invocată până la începerea dezbaterilor.

Art. 6

(1) Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluționează de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), instanța pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342 - 348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanței competente.

Art. 10

(1) *Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluționează de către aceeași instanță, potrivit dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.*

d. Constituția României

Art. 15 Universalitatea

(1) (...)

(2) Legea dispune *numai pentru viitor*, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile

⁷ publicată în Monitorul Oficial nr. 515 din 14 august 2013.

Art. 20 Tratatelor internaționale privind drepturile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile

Art. 129 Folosirea căilor de atac

Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

e. Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (CEDO)

Art. 6 Dreptul la un proces echitabil

1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în 10 11 măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

2. (...)

3. (...)

Art. 7 Nicio pedeapsă fără lege

1. Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul săvârșirii, nu constituia o infracțiune potrivit dreptului național sau internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii.

2. Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care, în momentul săvârșirii, era considerată infracțiune potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate.

f. Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale

ART. 2 Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală

1. Orice persoană *declarată vinovată* de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea *declarației de vinovăție* sau a *condamnării* de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, *sunt reglementate de lege*.
2. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, definite prin lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

Analiza dispozițiilor legale menționate trebuie să răspundă la următoarele întrebări:

- dacă instanța de apel are în competența sa, potrivit legii aplicabile la momentul judecării cauzei, atribuții legate de verificarea legalității actului de sesizare și a efectuării actelor de urmărire penală;
- dacă în materie procesual penală este aplicabil principiul retroactivității legii de procedură mai favorabile;
- dacă normele incidente sunt suficient de conturate sub aspectul previzibilității stipulate de art. 7 din CEDO;
- dacă principiul dublului grad de jurisdicție are o aplicabilitate generală, indiferent de natura cauzei soluționată în primă instanță sau este limitat doar la hotărârile de condamnare pronunțate în fața primei instanțe.

2.2.2. Separarea funcțiilor judiciare

În noua configurație a procesului penal, separarea funcțiilor judiciare (art. 3) reprezintă unul dintre principiile fundamentale, la rândul său decurgând din principiul legalității procesului penal (art. 2), principii care stabilesc, alături de toate celelalte înscrise în Titlul I al Codului de procedură penală, cadrul, structura pe baza căreia sunt grefate toate celelalte norme procesual penale și care asigură funcționalitatea întregului sistem.

În virtutea acestui principiu, competențele judecătorului de cameră preliminară [art. 3 alin. (6)- *verificarea legalității actului de trimitere în judecată și probelor pe care se bazează acesta, precum și asupra legalității soluțiilor de netrimitere în judecată*] și competența instanței, indiferent de grad [art. 3 alin.(7) *care realizează judecata cauzei, în complete legal constituite*] nu se întrepătrund. Art. 3 alin. (3) permite doar posibilitatea exercitării celor două funcții de către același judecător (nu există incompatibilitate), dar nu și o extindere a competențelor între cele două funcții. Singurul punct în care se poate vorbi de o competență comună (nu și de interferență a funcțiilor judiciare) este cel privind constatarea unor cazuri de nulitate absolută, în termenele și în condițiile prevăzute de art. 281 C.proc.penală.

Constatarea nulității actelor efectuate în cursul urmăririi penale nu face parte însă dintre acestea, deoarece, potrivit art.282 alin. (3) și art. 282 alin. (4) lit.a) C.proc.penală, încălcările dispozițiilor legale intervenite în cursul urmăririi penale sunt sancționate numai cu **nulitatea relativă**, ce poate fi invocată strict până la închiderea procedurii de cameră preliminară. Judecătorul de cameră preliminară are, sub acest aspect, competență exclusivă atât în ceea ce privește constatarea nulității actelor efectuate cu încălcarea legii, cu privire la excluderea probelor nelegal administrate, precum și de a dispune restituirea cauzei la procuror (în cazurile și condițiile prevăzute de art. 346 C.proc. penală).

În consecință, la momentul procesual la care instanța judecă apelurile declarate în cauză, **normele procesuale aplicabile nu permit acestuia să exercite un control care nu intră în competența instanței (fie ea de fond sau de control judiciar), ci a judecătorului de cameră preliminară, potrivit principiului separației funcțiilor judiciare.**

Se poate constata astfel, sub aspectul analizat, absența unei norme care să permită instanței de apel să preia atribuțiile judecătorului de cameră preliminară. Absența normei echivalează cu absența chestiunii de drept pe care trebuie să o lămurească, deoarece instanța nu se poate substitui legiuitorului în această privință.

2.2.3. Neretroactivitatea legii de procedură penală

Consacrarea constituțională a acestui principiu [art. 15 alin. (2)] demonstrează importanța sa pentru buna funcționare a sistemului judiciar și, implicit, a statului de drept. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut că „ridicarea la rangul de

principiu constituțional se justifică prin faptul că asigură în condiții mai bune *securitatea juridică* și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, precum și datorită faptului că blochează nesocotirea separației dintre puterea legislativă, pe de o parte, și puterea judecătorească sau cea executivă, pe de altă parte, contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept”.⁸

Ca urmare a consacrării sale constituționale, acest principiu a devenit obligatoriu nu doar pentru judecătorul care aplică legea, ci și pentru legiuitor, care este ținut deopotrivă să-l respecte în procesul de legiferare, neretroactivitatea legii constituind o garanție fundamentală a drepturilor constituționale, îndeosebi a libertății și siguranței persoanei⁹.

Prin urmare, dacă retroactivitatea legii este limitată strict la normele de drept substanțial și contravențional mai favorabile, în materie de procedură penală, ca și în alte domenii, funcționează principiul *tempus regit actum*, care presupune că legea se aplică tuturor actelor efectuate în cursul procesului penal în timpul în care aceasta este în vigoare, indiferent de data săvârșirii infracțiunii pentru care se exercită acțiunea penală și de data începerii procesului penal (înainte sau după intrarea legii de procedură în vigoare).

Acest lucru s-a afirmat constant și în literatura de specialitate¹⁰ arătându-se, de exemplu, că „obiectul legilor de procedură nu îl formează (desigur) infracțiunea, așa că este fără interes momentul comiterii sale; obiectul normelor de procedură este alcătuit din acel complex de acte inerente desfășurării acțiunii represive. Toate aceste acte însă nu pot fi efectuate decât conform cu legea din momentul în care ele au loc, încât nu se poate concepe ca un act de procedură să se producă sub imperiul unei legi și totuși să se zică că această lege este retroactivă față de el. Această eroare nu este posibilă decât dacă raportăm actul de procedură nu la momentul în care el se efectuează, ci la momentul la care s-a comis infracțiunea în a cărei acțiune represivă se cuprinde acest act de procedură. *Este, deci, profund greșit a se spune că o lege de procedură este retroactivă* (s.n.) față de un act de procedură, efectuat după intrarea în vigoare a acestei legi, numai pentru simplul motiv că acel act se raportează la o infracțiune comisă anterior. (...) așadar nu există lege de procedură care să se aplice

⁸ Decizia nr. 9/1994, M. Of. nr. 326 din 25 noiembrie 1994

⁹ *Constituția României – Comentariu pe articole*, coordonatori I. Muraru, E. S. Tănăsescu, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 139.

¹⁰ I. Tanoviceanu, *Tratat de Drept și Procedură Penală*, vol. I, Tipografia Curierul Judiciar, București, 1924, p. 290-291.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

unor acte efectuate înainte de intrarea ei în vigoare. Toate legile de procedură se aplică numai la actele ce se vor produce sub imperiul lor și ca atare nu se poate vorbi de retroactivitatea legilor de procedură penală”.

Sunt supuse aceluiași regim al neretroactivității și normele tranzitorii, dacă au natură procesuală.

Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa recentă că, ”în ceea ce privește domeniul de aplicare al legii procesual penale, a fost consacrat principiul activității acesteia, care presupune că aceasta este de imediată aplicare, vizând și cauzele în curs de urmărire penală sau judecată. Plecând de la aceste premise, se desprinde concluzia că, în materie penală, în exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, *legiuitorul, prin dispozițiile de lege tranzitorii, a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală.* În această împrejurare, se poate constata că instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și competența funcțională, după materie și după calitatea persoanei a instanțelor judecătorești, constituie atributul exclusiv al legiuitorului (...) Curtea nu poate primi nici critica fundamentată pe existența unei discriminări între persoanele care, deși au săvârșit faptele sub imperiul vechilor norme penale și procesual penale, sunt tratate diferit în funcție de începerea sau nu în cauză a cercetării judecătorești, deoarece, pe de o parte, cele două categorii de persoane nu se află în aceeași situație juridică, cercetarea judecătorească fiind începută pentru unele, iar pentru celelalte nu, și, pe de altă parte, procedura camerei preliminare nu are semnificația unei căi de atac, ci a unei etape procesuale distincte, situată între faza de urmărire penală și faza de cercetare judecătorească.”¹¹.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a reținut că regulile privind retroactivitatea conținute de art. 7 din Convenție nu sunt aplicabile decât infracțiunilor și pedepselor, iar cu privire la normele procesuale, respectiv dispozițiile tranzitorii, a reținut că ”tratamentul diferit rezultat din aplicarea dispozițiilor tranzitorii în materia folosirii probelor are o justificare obiectivă și rezonabilă și răspunde unui criteriu de proporționalitate, diferența de tratament în privința justițiabililor care s-au putut și a celor care nu s-au putut prevala de noile dispoziții procesual penale bazându-se pe cerința reglementării punerii în aplicare a unei noi legi procedurale în scopul de a asigura o bună administrare a justiției”¹².

¹¹ CCR, decizia nr. 265/2015, M.Of. nr. 425 din 15 iunie 2015

¹² Decizia din 12 aprilie 2007 cu privire la Cererea nr. 20.402/03 - Martelli împotriva Italiei; în același sens Mione c. Italie (dec.), nr 7856/02, 12 februarie 2004

Concluzionând sub acest aspect, se observă că există concordanță între principiul constituțional al neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituția României și dispozițiile art. 7 din CEDO, ambele fiind respectate de către legiuitorul român în edictarea noilor norme de procedură penală, astfel că judecarea cauzei de către instanța de apel, sesizată anterior intrării în vigoare a legii noi se face potrivit acesteia din urmă, în conformitate cu norma tranzitorie cuprinsă în dispozițiile art. 10 ale Legii nr. 255/2013.

În consecință, instanța de apel poate pronunța exclusiv doar una dintre soluțiile prevăzute de art. 421 C.proc.penală, printre acestea nefiind vreuna dintre cele invocate de apelantul inculpat (excluderea probelor sau/și restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale).

Cât timp norma tranzitorie menționată este în acord cu normele constituționale și europene, este suficientă și clară în ceea ce privește dispoziția pe care o conține, astfel că nu este posibilă o interpretare extensivă a acesteia. A dispune altfel ar însemna o încălcare a principiului stabilit de art. 15 alin. (2) din Constituția României, prin ultraactivarea legii procesuale vechi, care permitea inclusiv o astfel de soluție (n.n., de restituire), ori adăugarea la legea de procedură penală (art. 421 C.proc.penală) nu este posibilă fără încălcarea concomitentă a principiului constituțional al separației puterilor în stat [art. 1 alin. (4)].

2.2.4. Previzibilitatea legii

Definită tot de dispozițiile art. 7 din CEDO, previzibilitatea presupune ca legea să fie redactată într-un mod suficient de clar și de precis astfel încât orice persoană să îi poată anticipa efectele și să-și regleze conduita în mod corespunzător¹³. În ceea ce privește relația sa cu principiul legalității, Curtea de la Strasbourg a subliniat că statele au obligația de a asigura definirea oricărei infracțiuni prin lege iar această condiție este îndeplinită ori de câte ori orice persoană poate să anticipeze, pe baza textului legal și a interpretării acestuia de către instanțele de judecată, care sunt actele sau omisiunile ce pot atrage răspunderea sa penală¹⁴.

¹³ Rotaru c. României, 2000

¹⁴ S.W. c. Marea Britanie, 22 noiembrie 1995

Ca atare, și sub aspectul previzibilității dispozițiile art. 7 din CEDO se adresează normelor de drept substanțial, iar nu celor de drept procesual. Chiar și atunci când Curtea a analizat previzibilitatea legii din punct de vedere al legii procesuale¹⁵, aceasta s-a întâmplat pentru că legea de procedură avea impact direct asupra pedepsei aplicabile în cauza respectivă.

În speța de față nu se pune nicio problemă din perspectiva normelor de drept substanțial incidente, iar sub aspect procedural dispozițiile tranzitorii sunt clare și se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, astfel că textul CEDO nu este aplicabil în speță nici sub aspectul lipsei de previzibilitate a normei.

2.2.5. Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală

Articolul 2 parag. 1 al Protocolului 7 consacră dreptul persoanei declarate vinovată de o infracțiune de către un tribunal să ceară examinarea „declarației de vinovăție” sau a condamnării de către o instanță superioară.

În doctrină¹⁶, s-a arătat că acest text acoperă omisiunea art. 6 din Convenția europeană care nu prevede această garanție, impunând un dublu grad de jurisdicție în materie penală, domeniu care, datorită consecințelor grave pe care o condamnare penală le poate produce, necesită o abordare mai prudentă cu scopul de a reduce la maximum posibilitatea intervenirii unor erori judiciare.

Pentru ca acest principiu să fie incident este necesar așadar să **existe o hotărâre de condamnare** pronunțată de către o instanță (tribunal) pentru o infracțiune, Convenția europeană garantând acestei persoane dreptul de acces la o instanță superioară care să se pronunțe cu privire la **existența infracțiunii** („declarației de vinovăție”), la **individualizarea pedepsei** sau la **alte dispoziții ale hotărârii de condamnare**.

Se observă așadar că **textul art. 2 din Protocolul 7 conține anumite limite de aplicare**; garanția oferită de acesta nu se aplică decât în cazuri determinate, ce țin de soluționarea pe fond a cauzei; mai mult, prin hotărâre trebuie să se fi dispus condamnarea unei persoane sau, cel puțin, stabilirea vinovăției acesteia (dacă prin

¹⁵ Scoppola împotriva Italiei (nr. 10249/03)

¹⁶ R. Chiriță, *Convenția europeană a drepturilor omului, comentarii și explicații*, vol. II, Ed. C.H. Beck, București, 2007, p. 424-425.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

ordonanța procurorului s-a dispus o soluție de renunțare la urmărire penală, se poate vorbi de o "declarație de vinovăție" în sensul textului analizat).

Instanța superioară poate fi investită să analizeze atât problemele ce țin de fapta comisă, cât și pe cele de drept. Nu este însă necesar ca persoana condamnată să ceară atât examinarea „declarației de vinovăție”, cât și a cuantumului pedepsei, putând solicita instanței superioare doar reindividualizarea pedepsei.

Mai mult decât atât, dispoziția convențională a lăsat în sarcina legislației interne a fiecărui stat posibilitatea de a reglementa prin lege limitele examenului ce urmează a fi efectuat de instanțele superioare ("Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, *sunt reglementate de lege*"), având în vedere varietatea reglementărilor naționale cu privire la obiectul supus examinării în fața instanței superioare (fie numai probleme de drept, fie atât analiza situației de fapt, cât și a aspectelor de drept); a se vedea, în acest sens, pct. 17-19 ale Raportului explicativ la Protocolul nr. 7 la Convenție.

Este obligatoriu însă ca aceste limitări să nu lipsească de efecte juridice analiza înfăptuită de către cea de-a doua jurisdicție¹⁷. Așadar, aceste limitări trebuie să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să nu fie de natură să atingă în substanța sa dreptul la examinarea cauzei de o instanță superioară¹⁸.

Cu titlu de exemplu în ceea ce privește dreptul statului de a limita dublul grad de jurisdicție, menționăm că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională¹⁹ a statuat că "nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimitere în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile".

De altfel, asupra constituționalității art. 10 din Legea nr. 255/2013, pusă în discuție din perspectiva unor aspecte similare ori identice, s-a pronunțat Curtea

¹⁷ CEDO, hotărârea din 31 martie 2005, în cauza Mariani contra Franței, parag. 43; CEDO, hotărârea din 13 februarie 2001, în cauza Krombach contra Franței, parag. 96.

¹⁸ CEDO, decizia din 27 august 2002, în cauza Didier contra Franței, parag. 3; CEDO, hotărârea din 13 februarie 2001, în cauza Krombach contra Franței, parag. 96; CEDO, decizia din 27 aprilie 2000, în cauza Hasser contra Elveției, parag. 2.

¹⁹ Decizia nr. 506/2013, M. Of. nr. 55/22 ianuarie 2014

Constituțională prin decizia nr. 24/2015²⁰, respingând excepția de neconstituționalitate. Din această perspectivă sunt relevante considerentele deciziei menționate (paragrafele 24-31) în care se arată, printre altele, că standardul impus de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu este afectat prin normele tranzitorii supuse controlului de constituționalitate (art. 10 din Legea nr. 255/2013 n.n.).

III. Concluzii

Raportând prevederile Convenției și jurisprudența Curții Europene în materie la datele concrete deduse judecării în fața Curții de Apel Cluj, se observă că jurisprudența internă este întrutotul în acord cu cea europeană, deoarece a permis persoanei împotriva căreia s-a formulat o declarație de vinovăție și care a fost condamnată în primă instanță să se adreseze unei instanțe ierarhic superioare cele care a judecat cauza în fond, cu toate garanțiile oferite de procedura penală română (posibilitatea readministrării probelor, efect devolutiv total, reaprecierea cuantumului pedepsei etc).

Ca atare, **sunt respectate atât dispozițiile art. 129 din Constituția României, cât și cele ale art. 2 din Protocolul 7 în ceea ce privește respectarea dublului grad de jurisdicție, astfel:** împotriva inculpatului s-a pronunțat o hotărâre de condamnare în primă instanță, calea de atac a apelului are efect devolutiv total, acesta putând critica atât aspecte de fapt, cât și de drept din hotărârea atacată, iar instanța, soluționând apelul acestuia, poate pronunța o hotărâre în sensul art. 421 alin. (2) Cod de procedură penală, în conformitate cu dispozițiile procesuale incidente la momentul judecării apelului.

Orice altă soluție care ar rezulta din interpretarea chestiunii de drept în discuție ar fi echivalentă unei adăugări la lege și, implicit, ar conduce la o încălcare a principiului constituțional al separației puterilor în stat, prevăzut de art. 1 alin. (4) din legea fundamentală.

Având în vedere cele expuse,

Constatând că sesizarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală de către Curtea de Apel

²⁰ Monitorul Oficial nr. 236 din 7.04.2015

Cluj **nu ridică vreo problemă de interpretare**, nici sub aspectul celor două norme invocate în conținutul întrebării (art. 129 din Constituția României și art. 2 din Protocolul 7), nici sub aspectul altor norme convenționale sau de drept procesual cu care ar intra în interferență,

În temeiul art. 475 – art. 477 Cod proc. penală,

VĂ SOLICIT

Respingerea ca inadmisibilă a sesizării Curții de Apel Cluj, formulată în dosarul nr. 4892/117/2012, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în sensul de a se stabili dacă “În temeiul art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de prevederile art. 129 din Constituție, care consacră dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală, atunci când judecata în fond s-a desfășurat în temeiul vechiului Cod de procedură penală, poate instanța de apel să dispună trimiterea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale ori a actului de sesizare a instanței? În același temei poate instanța de apel să dispună excluderea unor probe administrate nelegal în faza de urmărire penală?”.

PROCUROR GENERAL,

Tiberiu-Mihail NIȚU